

Les quatre banderes

MIQUEL MARTÍ I POL

Tenia quatre banderes,
tres les vaig perdre en combat;
La bandera que fa quatre
l'he desada en un calaix.
No la'n trauré fins que bufi
ben fort el vent de llevant
i s'endugui aquest mal aire
que ens toca de respirar.
Tenia quatre banderes ,
tres les vaig perdre en combat.

Tenia un jardí amb tres arbres,
un mal vent me'ls ha esfullat.
Amb el jardí ple de fulles
no fa de bon caminar.
El mal vent encara bufa;
Jo no em canso d'esperar:
Per cada fulla caiguda
als arbres hi neix un tany.
Tenia un jardí amb tres arbres,
un mal vent me'ls ha esfullat.

De dos amors que tenia
l'un en terra, l'altre en mar,
el de terra l'empresonen,
l'altre viu exiliat .
Jo ni ploro pel de terra
ni em lamento pel de mar.
Plor i laments de què serveixen?
Gent que lluiti és el que cal.
De dos amors que tenia,
l'un en terra , l'altre en mar.

Tinc una llengua tan viva
com les més vives que hi ha.
Si quan parlo s'esparveren,
jo que sí, em poso a cantar.
Canto i canto i cantaria

si pogués més fort i clar.
Quan les cançons fossin pedres,
vinga fones i al combat!
Tinc una llengua tan viva
com les més vives que hi ha.

Amors, arbres i banderes
són mots de bon recordar.
Qui n'aprèn la cantarella
mai més no l'oblidarà.
Si de cas no l'heu apresat
no us canseu de preguntar,
que si els mots són com la pluja
la terra som tots plegats.
Amors, arbres i banderes
són mots de bon recordar.

MARTÍ I POL, Miquel (2000): *Obra poètica/1*. Barcelona: Edicions 62.